

Sygn. akt **XXVIII C 6376/21**

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **sędzia Paweł Krekora**

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **I. K., A. K.**

przeciwko **(...) Bankowi (...) S.A. w W.**

o ustalenie i zapłatę, w przedmiocie wniosku powodów o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

sygn. akt XXVIII C 6376/21

Uzasadnienie postanowienia z dnia 1 czerwca 2021 r.

Pozwem strona powodowa wniosła o ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego zawartej z pozwanym bankiem, zasądzenie w związku z tym od pozwanego banku na swoją rzecz kwot uiszczonych na rzecz banku wpłat z odsetkami ustawowymi, ewentualnie o ustalenie bezskuteczności wskazanych w pozwie postanowień umownych i zasądzenie od pozwanego banku kwoty stanowiącej nadpłatę w spłatach ze względu na abuzywność niektórych postanowień umownych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W pozwie wniosła również strona powodowa o zabezpieczenie roszczenia o ustalenie nieważności poprzez wstrzymanie obowiązku dokonywania przez powodów spłat rat kredytu w wysokości i terminach określonych kwestionowaną umową kredytu, nakazaniu zaniechania pozwanemu pobierania tych świadczeń, zakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu umowy i umieszczania w stosownych rejestrach informacji o niespłaceniu przez powodów rat kredytu w okresie od dnia wydania postanowienia o zabezpieczeniu do momentu uprawomocnienia się orzeczenia kończącego w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu pisma strona powodowa wskazała, że działając jako konsument zawarła z pozwanym bankiem umowę kredytu hipotecznego indeksowanego do kursu franka szwajcarskiego. Kredyt został wypłacony powodom w walucie polskiej w kwocie 402290,04 zł. Kredyt został zaś udzielony na budowę domu. Strona powodowa spłaciła kwoty objęte petitum pozwu w wysokości 318545,40 zł.

W ocenie powodów niektóre postanowienia umowy obarczone są wadą prawną, przez co nie mogą wiązać stron. Wskazuje strona powodowa na postanowienia, które regulowały kwestie wypłaty i spłaty kredytu. Jej zdaniem określone w nich reguły dotyczące sposobu ustalania kwoty kredytu i zakresu jego spłaty poprzez odwołanie się do obowiązującej w danym dniu Tabeli kursów walut banku prowadzą do wniosku o możliwości arbitralnego kształtowania kursu CHF przez bank, a przez to i skali zadłużenia kredytobiorcy. Strona powodowa twierdzi, że tego rodzaju ukształtowanie praw i obowiązków stron umowy kredytu wywodzone jest w oparciu o niedozwolone postanowienia umowne (tzw. klauzule abuzywne), przez co nie mogą one wiązać konsumentów na podstawie art. 385¹ k.c. Skutkiem zaś tego jest niemożność istnienia stosunku kredytu regulowanego przez art. 69 Prawa bankowego,

wobec czego umowę uznać należy za nieważną wobec treści art. 58 § 1 k.c. Niezależnie od tego podstaw nieważności kontraktu strona powodowa upatruje w sprzeczności jego postanowień z art. 353¹ k.c. oraz z zasadami współzycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.). Tym samym dalsze świadczenie na podstawie nieważnej umowy utrudni zdaniem wnioskodawcy wzajemne rozliczenie stron w szczególności, że dotychczas spłacił on kwotę udostępnionego przez bank kapitału.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o zabezpieczenie nie zasługiwał na uwzględnienie.

Każda strona lub uczestnik postępowania może żądać udzielenia zabezpieczenia, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia (art. 730¹ § 1 k.p.c.). Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Sąd zaś rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie (art. 738 k.p.c.).

Strona powodowa domagał się zabezpieczenia roszczenia o ustalenie nieważności umowy. Zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego o ustalenie nieważności umowy może nastąpić poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania (art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c.). W myśl tego przepisu, jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W tym wypadku nie obowiązuje zasada z art. 731 k.p.c., że zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, gdy zabezpieczenie jest konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków (art. 755 § 2¹ k.p.c.).

W ocenie Sądu przedłożony dotychczas w sprawie materiał procesowy dawał podstawy do uznania, że strona powodowa uprawdopodobniła roszczenie o ustalenie. Zastosowane w umowie kredytu mechanizmu dotyczącego przeliczania kwoty udostępnianego kredytu, jak również zasady jego spłaty poprzez zastosowanie właściwego kursu kupna czy sprzedaży franka szwajcarskiego obowiązujące aktualnie w banku, mogą budzić wątpliwości z punktu widzenia skuteczności tych postanowień względem kredytobiorców występujących w charakterze konsumentów. Nie można odmówić racji stanowisku, że wykluczenie tych postanowień nie mogłoby zostać uznane za obojętne z punktu widzenia zasad określenia świadczeń, jakie wynikać miały z kontraktu, co z kolei ma wpływ na rozstrzygnięcie o zagadnieniu jego ważności w świetle przepisów prawa – art. 58 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c.

Jednakże strona powodowa w ocenie Sądu nie uprawdopodobniła interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia. W przypadku domagania się zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego interes ten istnieje wówczas, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Należy jednak wskazać, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału w ramach postępowania prowizorycznego doprowadziła do wniosku, że strona powodowa dotychczas nie spłaciła równowartości udostępnionego im kapitału. W świetle art. 405 i nast. K.c. oraz zasad doświadczenia życiowego uwzględnienie roszczenia o ustalenie co do nieważności podstawy prawnej świadczenia strony powodowej, przy jednoczesnym dalszym świadczeniu przez nią na rzecz banku, nie utrudni zatem osiągnięcia celu postępowania w sprawie. Nawet w razie potwierdzenia zarzutów na etapie prowadzenia postępowania rozpoznawczego nie doszłoby do stanu, w którym po stronie pozwanego mogłoby dojść do znacznego wzbogacenia kosztem majątku strony powodowej przy założeniu, że w ramach rozliczenia pomiędzy stronami sporu bank byłby uprawniony do zwrotu udostępnionego powodowi kapitału. Wynika zatem z tego, że uwzględnienie wniosku w zakresie wynikającym z postanowienia stanowiłoby również obciążenie ponad potrzebę obowiązanego banku (art. 730¹ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)